

Odense til et Beløb af $\frac{3}{4}$ Mill. Kr., hvorved man vilde faa et glimrende Aktiv, som — det føler jeg mig overbevist om — vil kunne udbringes til den Sum, hvorfor det er overtaget, eller maaske endog til mere. Jeg tror hermed at have vist, at den Tale, der bundes i et moralsk eller juridisk Tilsagn, som Odense skulde have været Genstand for, ingen Steder hører hjemme.

Naar jeg taler om Odenses Umættelighed, kunde det maaske have nogen Interesse — jeg taler her for at skabe Sympati for Nyborg mod Odense — at vide, at denne By, jeg kalder den stadig denne umættelige By, som nu har nogen Udsigt til at beholde sit Fodfolk, ikke har nok i det, men Gang paa Gang henvender sig til Forsvarsministeren og hyler for yderligere at faa en Underofficersskole. Er det da noget, der skal vække Sympati, at høre, at denne By, naar der skal være Tale om Tab, ikke har nok i at beholde Fodfolksregimentet, men yderligere forsøger at skrabe Underofficersskolen til sig.

Det næste Spørgsmaal, der maatte rejse sig, er, om den Ordning, jeg har foreslaaet, vil kræve Pengeoffer. Det tror jeg, vi kunne komme hurtigt over. Der kan ikke være Tale om noget nævneværdigt Pengeoffer, fordi Odense bliver Garnisonsstedet, og Nyborg faar den faste Øvelseslejr. Jeg skal i denne Forbindelse pege paa, at vi, Gud ske Lov, have et Præcedens, idet der under den tidligere bestaaende Ordning er et Præcedens fra Helsingør. Dens Depoter ligge nemlig paa Frederiksberg, uden at det har medført noget blot nævneværdigt Pengeoffer.

Dernæst skal jeg vende mig til Spørgsmaalet, om der foreligger militære Hensyn, der gøre det forkasteligt at lade Nyborg være fast Øvelseslejr. Det er paa Penge-spørgsmaalet, som jeg nævnedes før, og paa det Spørgsmaal, ved hvilket jeg nu er, at Sagkundskaben bygger, og at Odense bygger, men Bygningen er opført paa Sand, idet der ikke er noget som helst Hensyn, der forbyder eller gør det utilraadeligt at lægge en Øvelseslejr i Nyborg, idet der, for at man skal tvivle om dens militære Forsvarlighed, skal regnes med, for det første at en Vedtagelse paa Haagerkonventionen ingen Betydning har eller vil faa. Ved Haagerkonventionen vedtoges det, at der forud for Aabningen af Fjendtligheder skal gaa en Krigserklæring, og dette bestyrker ikke Frygten for, at en Fjende uden forudgaaet Krigserklæring skulde kunne overfalde Nyborg og tage Befalings-

mændene til Fange. Haagerkonventionen af 18. Oktober 1907 siger udtrykkelig, at en saadan Aabning af Fjendtligheder maa ikke finde Sted. Forud skal der gaa en utvetydig Erklæring om, at en saadan Aabning af Fjendtlighederne vil finde Sted. Og ikke blot skal en saadan Erklæring ske til den, hvem Krigen gælder, men ogsaa til de neutrale Magter. Det er allerede et Bolværk for det lille Nyborg, som kun behøver et Kvarter til at evakuere den Befalingsmandsstyrke, som skal ligge dernede. Dernæst vilde det, hvis man ikke stoler paa denne Haagerkonvention, være højst rimeligt, at Regimentschefen i Nyborg havde en tilsvarende Ordre til den, jeg talte om før, den nemlig, at hvis der skulde være Uro i Europa, saa at en Krig mellem Stormagterne kunde anses for overhængende, skal han — ikke gaa til store Foranstaltninger, ikke mobilisere, men — simpeltthen gaa til sin Garnison. Det er noget, ingen Regimentschef maa savne Mod til, og det er mig uforklarligt, at det netop er et af de Spørgsmaal, som Sagkundskaben hænger sig i, idet den siger: Vi tør ikke træffe en saadan Bestemmelse, for vi tør ikke regne med, at den Regimentschef, som til den Tid ligger i Nyborg, har Mod til blandt andet overfor Rigsdagen at gaa til sin Garnisonsby. Jeg mener, at det er fra Krigsbestyrelsens eller de sagkyndiges Side at forudsætte en Mangel paa Mod hos vore ledende Officerer, som jeg ikke tør tiltænke dem.

Det er altsaa to Forudsætninger, som skulde briste. Men der er endnu en Udvæj, og det er den, at hvis Krigsbestyrelsen hverken har Tillid til Haagerkonventionen eller til, at Regimentschefen tør gaa til sin Garnison, hvis der skulde blive Uro i Europa, maa den gøre det, som den altid maa gøre under urolige Forhold, nemlig lade etablere en Sikkerhedstjeneste i Nyborg. Det sker saa let som nogen Ting, idet Nyborg ligger ved et Farvand, hvor store Skibe ikke kunne gaa ind uden i lang Tid at sejle i et snævert Farvand, hvor de med Lethed kunne observeres. Naturligvis maa Regimentschefen etablere en Udsigtspost ved Slipshavn ude ved Kysten, ude ved noget, som hedder Kristianslund og Teglværksskoven, hvor der altid med Sikkerhed kan skaffes Meddelelse om, naar en fjendtlig Styrke gør Landgang, saa at man med Lethed kan skaffe sig det Kvarter, som behøves for at evakuere Styrken i Nyborg. Hvad skal man da sige om Sagkundskaben her? Jeg talte om det før, da jeg sagde, at Sagkundskaben til-